

МИСТЕРИЯ ВЪВ
ВЕНЕЦИЯ

Бьорн Суртлан

МИСТЕРИЯ ВЪВ
ВЕНЕЦИЯ

Илюстрации Тронд Бредесен

Издателство „Флюм“

Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма

Venezia Mysteriet
© 2000, H. Aschehoug & Co. (W.Nygaard) AS

Мистерия във Венеция
© Издателство „Фюм“, 2015
Превод Анюта Б. Качева-Барбарова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-009-2

I

Не гледай!

– Не гледай! – шепне някакъв прегракнал глас.
Нямам представа колко дълго жената в бяло
е вървяла по петите ми, но явно е било дълго.

– Не гледай! – прошепва тя. – Не ме гледай!

Нямам намерение да я гледам. Просто си вър-
вя по пътя. Но започва да ми писва. Сигурно съ-
нувам и всеки момент ще се събудя. Но не се съ-
буждам. Сам съм. Загубил съм се! Искам да си
ида у дома. Не познавам никого тук и никой не ме
познава. Само тази жена, която непрестанно ме

следва по пети-
те. Страх ме е
от нея, но не
знам защо.
Опитвам се
да се скрия в
тълпата, но
хората не са
истински, а
са просто
черни и бели
фигури. Не-
зависимо
накъде вър-

вя, дали ускорявам или забавям крачка, жената продължава да ме следва... Всичко наоколо плува в прозрачна светлина и единственият звук, който чувам, е плиск на вода. Надзъртам през рамо. Жената е току зад гърба ми.

– Не гледай!

Но не успявам да извърна глава. Чифт пронизващи очи се вторачват в мен. На мястото на устата и носа ѝ има черни дупки. Обръщам се, отстъпвам назад, опитвам се да затворя очи, но не мога. Нямам клепачи! Вече никога, ама никога няма да мога да затворя очи, завинаги ще стоя с отворени очи и ще гледам. Жената се приближава още повече и аз внезапно падам в някаква топла и противна вода. Хващам се за нещо, което ми се струва, че е лодка, но се оказва плаващ ковчег. Не искам да поглеждам нагоре, защото в ковчеза има някой... Жената в бяло! Стои изправена, макар да не знам как успява, защото няма крака...

– Давид!

Гласът идва някъде отдалеч, сякаш съм под водата. Познавам този глас. Опитвам се с всички сили да стигна до брега и най-после се събуждам.

Ох, наистина е било сън! Въпреки това целият съм мокър. Къде съм? Имам чувството, че

сме на почивка, чувам кръсъци на чайки.

– ДАВИД БЕРГВИК! – това е гласът на по-голямата ми сестра Сисел. – Защо не се събуждаш, като те викам?

Сисел светна лампата. Огледах се объркано. Стоях напред хотелската ни стая и си мислех, че търся банята.

– Ужасно е да се спи в една стая с теб! – заяви сърдито Сисел и седна в леглото. – По-буен си и от вкъщи. И си извади тапите от ушите, за да чуваш, като те викам!

Извадих противните розови тапи от ушите. На ново място винаги спя лошо и затова първата нощ си слагам тапи за уши. Когато се случи да ходя насън вкъщи, обикновено тръгвам да търся тоалетната, макар че веднъж като малък се изпишках в хладилника.

– Не викай името ми, когато ходя насън, всяка друга дума е по-подходяща – измърморих аз.

– Поздрави тоалетната! И лека нощ! – врътна се Сисел и угаси лампата.

Замълчах и се върнах в леглото. Късно е да търся тоалетната. При всяка крачка усещам колко топла, мокра и противна е пижамата ми. Скоро ще ми стане студено. Увих се добре в леглото и се зачудих как да скрия, че съм се напишкарал... отново.

Освен това се зачудих защо сънувах този отвратителен кошмар.

Едно забавно начало

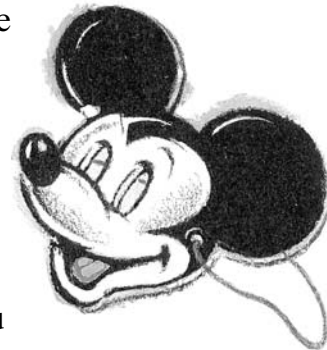
Картините от съня дълго трептяха под клепачите ми – на снежинки, като картина от повреден телевизор. Винаги става така, когато съм сънувал. Постепенно небето навън изсветля и трепкащите картини малко по малко се стопиха и изчезнаха. Остана само противното усещане.

В хотела няма зала за хранене, затова ни сервираха закуската в стаята. Когато почти привършихме със закуската, уж случайно разсипах чашата с портокалов сок в леглото, така че камериерките ще трябва да сменят чаршафите. Сисел ме изгледа подозрително, но не каза нищо.

След закуската отидохме при мама, татко и петгодишния ни брат Тур. Те са настанени в отделна стая. Двамата със Сисел спим заедно, но за щастие, всеки в отделно легло. Мама и татко отдавна са приключили със закуската и са готови за излизане.

– Хайде, да пробваме още веднъж! – татко се беше навел над Тур и се опитваше да му надене маската на Мики Маус, която преди време купихме в „Макдоналдс“. Опасявам се, че има още четири подобни маски и за нас.

– Не искам, не искам, не искам! – протестираше Тур и се гърчеше като огромен червей, за да се изплъзне от ръцете на татко.

Стана ми много смешно и вътрешно се разкикотих, защото знаех, че след малко татко ще се опита да направи крачка и ще остане доста изненадан, че не може да помръдне краката си. Само че той още не го знаеше. Да се надяваме, че няма да се удари лошо, като падне.

– Не мога да накарам никого да се забавлява насила, но ще е наистина забавно начало на ваканцията, ако всички се маскираме, нали? Карнавалът вече е започнал – въздъхна татко, но от гласа му беше ясно, че е на път да се предаде.

– Мен не ме брой! Не мога да нося маска! – заяви Сисел. – Не и идиотска като тази!

– Аз също – казах, без да откъсвам очи от Тур, който привършваше с връзването на връзките на обувките на татко една за друга.

– Когато си в Рим, правиш като римляните – не се предаваше татко. – Всички в целия град са се маскирали.

– Само че не сме в Рим – стрелна го Сисел. – Във Венеция сме, татко! Едва ли римляните са обикаляли насам-натам с маски на Мики Маус.

Мама погледна татко и се усмихна. По нейно желание сме във Венеция. Уговорихме се, че всеки от нас ще избере някое място от света и през следващите пет ваканции всички ще ходим там. Една вечер татко сложи в старата си спортна шапка „Тинтин“ листчета с имената

ни, Тур се покатери на един стол и изтегли последователно листчетата. Листчето с името на мама

беше първо. После бе-

ше листчето на Тур,

след това на Сисел,

после на татко и

най-накрая моето.

Никога нямам късмет, така че аз

последен ще избирам къде да ходим. Искам да идем в Америка.

Мама избра Европа, по-точно Венеция. Тези пътувания са свързани с работата на татко. Той е писател и иска да ни включи в новия си проект за написване на поредица от книги. Мисля, че е малко притеснен, че няма да се справи. Той пише туристически книги и сега трябва да напише първата книга от серията „Семейни ваканции“. Ще започне с книга за Италия и за пръв път ще я пише самостоятелно. Досега винаги е работил с други хора. Така че е разбираемо, че се притеснява. След всяка глава в книгата трябва да има част със заглавие „Семейни занимания“. И татко се надява нашето семейство да му е пример и затова се опитва да измисли нещо, които можем да правим заедно и за които да пише след това. Идеята не е лоша, но не съм сигурен, че семейство Берзвик е най-подходящо за тази цел, макар Тур да е кръстен на известния Тур Хейердал – пътешественика, обиколил с лодка целия свят, който обаче със сигурност не е известен с любовта си към семейните ваканции.

– И аз се съмнявам, че във Венеция по време на карнавала хората носят такива маски, Кнют. По-добре е да си купим от красивите домина, които продават тук. А и карнавалът започва утре. Тогава всички ще се облекат в карнавални костюми и ще има шествие до пло-

щад „Сан Марко“. Затова нека сега, докато е по-спокойно, се разходим готам и няма нужда да слагаме маски – разпореди се мама, както винаги разумно.

– Мислех, че ще е забавно да се маскираме – татко ми се стори разочарован.

Мама само поклати глава и излязохме.

Всъщност първо излезе мама, после и Сисел, но ние двамата с Тур не помръднахме.

Чакахме татко, разбира се.

Татко също тръгна. Или поне се опита, но се спъна и политна напред. Изглеждаше точно

толкова изненадан, колкото всеки път, когато Тур му връзваше връзките на обувките една за друга. За щастие, успя да се хване за рамката на вратата, за да не падне и да не се удари. Тур се заля от смях. Много е горд с магическите си възли. Сигурно би било редно да предупредя татко, но е толкова смешно, когато за пореден път пак се спъва.

Тур се затича и хвана татко за ръка. Двамата се заливаха от смях, докато татко развързваше връзките на обувките си, и накрая излязоха.

Тръгнах след тях, но внезапно нещо ме спря в края на тъмния хотелски коридор. Насред целия смях усетих чифт втренчени очи, впити в гърба ми. Само си въобразявам, помислих и тръснах глава, но не посмях да се обърна, за да видя дали е така, или не.

